

SUNDAY OF THE FATHERS OF THE SEVENTH ECUMENICAL COUNCIL

Icon of Fathers of the Seventh Ecumenical Council

October 16, 2016

22ND SUNDAY AFTER PENTECOST – TONE 5

SUNDAY OF THE FATHERS OF THE SEVENTH ECUMENICAL COUNCIL;

OUR VENERABLE FATHER EUTHYMIUS THE NEW;

THE HOLY VENERABLE MARTYR LUCIAN, PRESBYTER OF GREATER ANTIOCH

SCHEDULE OF SERVICES FOR THE WEEK OF OCTOBER 17 – OCTOBER 23

SATURDAY, OCTOBER 22 – OUR VENERABLE FATHER EUTHYMIUS THE NEW; THE HOLY VENERABLE MARTYR LUCIAN,
PRESBYTER OF GREATER ANTIOCH

6:00 PM – Great Vespers for Sunday

SUNDAY, OCTOBER 23 – *23RD SUNDAY AFTER PENTECOST; THE HOLY APOSTLE JAMES, BROTHER OF THE LORD ACCORDING
TO THE FLESH AND FIRST BISHOP OF JERUSALEM*

9:30 AM – Divine Liturgy For All Parishioners

29 & 30 October 2016

MIDDLE EAST CHRISTIANS IN PERIL

STANDING IN SOLIDARITY

WITH PERSECUTED FAMILIES AND THEIR CHURCHES

**Guest Speaker: Deacon Greg Kandra, Multimedia Editor,
Catholic Near East Welfare Association (CNEWA)**

Join us to hear Deacon Greg Kandra, an Emmy Award-winning broadcast journalist, describe the ongoing refugee crisis and persecution of Christians in the Middle East. Prior to joining CNEWA, Deacon Greg was a writer and producer for several news programs, including the CBS Evening News. Drawing on his own personal experience both as journalist and CNEWA multimedia editor, he will provide an enlightening and heartfelt talk about Christians in peril. He'll also share stories of the tireless efforts of the sisters and priests -- CNEWA's partners in the region — who are bringing faith, hope and care to these devastated families.

Holy Angels Byzantine Catholic Church

2235 Galahad Road

San Diego, CA 92123

Saturday 29 October: 11:00 AM

Sunday 30 October: 12:45 PM (In the Parish Hall)

Questions:

*Holy Angels Byzantine Catholic Church Parish Office: 858-277-2511 or,
Debora Stonitsch (CNEWA): 212-826-1480 Ext 503*

dstonitsch@CNEWA.org

Від Катехизму “Христос наша Пасха”

IV. ОСОБИСТА МОЛИТВА ХРИСТИЯНИНА

673. Взірцем молитви християна є Сам Господь Ісус Христос. Спаситель часто молився: наодинці у місцях самотніх (пор. Лк. 5, 16), а також разом з учнями (пор. Лк. 9, 18); іноді й ніч заставляла Його на молитві (пор. Мт. 14, 23), а часами ще за ночі, рано-вранці, Він ставав на молитву (пор. Мр. 1, 35). Ісус також молився в особливі моменти, пов'язані з важливими подіями Його життя: під час хрещення в Йордані (див. Лк. 3, 21-22), у пустелі, борячись зі спокусами (див. Мт. 4, 1-11; Лк. 4, 1, 14); перед покликанням Дванадцятьох апостолів (див. Лк. 6, 12н); напередодні визнання Його месіанства апостолом Петром (див. Лк. 9, 18); під час Переображення на Таворській горі (див. Лк. 9, 28-29); перед воскресінням Лазаря (див. Йо. 11, 41); на Тайній Вечері (див. Лк. 22, 19; Йо. 17); в Гетсиманському саду перед Своїми Страстями (див. Мт. 26, 36; Мр. 14, 32; Лк. 22, 40н) та вмираючи на хресті (див. Лк. 23, 46).

674. Апостоли, захоплені молитовністю Вчителя, попросили Його: «Господи, навчи нас моли-тись, як і Йоан навчав своїх учнів» (Лк. 11, 1). Бажаючи ввести Своїх учнів у таїнство Своєї молитви до Отця, Христос навчає їх, а через них довіряє Своїй Церкві головну християнську молитву. Євангелист Лука подає її у п'ятих проханнях (див. Лк. 11, 2-4), а євангелист Матей – у сімох (див. Мт. 6, 9-13). В основу літургійної традиції Церкви покладено текст Євангелія від Матея:

*Отче наш, що єси на небесах!
Нехай святиться Ім'я Твоє.
Нехай прийде Царство Твоє,
Нехай буде воля Твоя
Як на небі, так і на землі.
Хліб наш насущний дай нам сьогодні,
І прости нам провини наші,
Як і ми прощаємо винуватцям нашим,
І не введи нас у спокусу,
але визволи нас від лукавого.*

675. Молитва «Отче наш» є осердям Святого Письма, «коротким змістом усього Євангелія¹». Поміщена в Нагірній проповіді – вченні про нове життя християнина, вона поєднує в собі й Об'явлення Бога як Отця, і нашу синівську відповідь віри, в якій «зі сміливістю» просимо в Отця «те, що нам потрібне» (див. Мт. 6, 32; Лк. 12, 30). Цю молитву, яку дав нам і навчив Сам Господь, називаємо Господньою молитвою, і тому Він є водночас Вчителем і Взірцем нашої молитви.

676. Зверненням «Отче» ми сповідуємо Бога Отцем, а самі себе визнаємо Його дітьми. Називаючи Його «нашим», ми охоплюємо в цій молитві всіх людей – дітей одного Бога, ми ж між собою стаємо братами і сестрами. Слово

¹ Пор. ТЕРТУЛІАН, *Про молитву*, 1, 6.

«Отче» є словом благодаті і любові, промовляти яке можуть тільки Отчі сини і доньки у Христі: «А що ви сини, Бог послав у ваші серця Духа Сина Свого, який взиває: “Авва, Отче!” Тому ти вже не раб, а син; а коли син, то спадкоємець завдяки Богові» (Гл. 4, 6). У цьому першому слові молитви, а відтак і в усіх наступних, ми кажемо наше синівське «так» Богові Отцеві і нашим братам і сестрам у служінні одні одним. Називаючи Бога Отцем, що є «на небесах», Христос навчає, що небо є метою нашого життя: на небі являється Божа слава, праведним дається вічна нагорода, ми ж очікуємо його «у надії, якою ми спаслися» (пор. Рм. 8, 24²).

677. У словах «нехай святиться ім'я Твоє» ми сповідуємо, що святість належить єдиному Богові. Одночасно просимо, щоб, освячені Хрещенням³, ми стали причасниками Божої святості і «були святі й бездоганні перед Ним у любові» (Еф. 1, 4), так щоб нашою молитвою і праведним життям святилося Боже Ім'я між людьми (пор. Мт. 5, 16) і в усьому творінні. У проханні «нехай прийде Царство Твоє» просимо, щоб Божа благодать, що у нас (пор. Лк. 17, 21), зростала і множилася по всьому світу. Це прохання, як і «Марана та» – «Прийди, Господи», – звернене до остаточного приходу Царства Божого, водночас уже вислухане: це Царство явлене в Євхаристії і діє у новому житті християн за заповідями блаженств.

678. Словами молитви «нехай буде воля Твоя» ми приймаємо Промисел Отця щодо нас, наслідуючи молитву Христа в Гетсиманському саду: «Отче, хай не Моя, а Твоя буде воля!» (Лк. 22, 42). Ми сповідуємо нашу віру в те, що волею Отця є життя і спасіння людини: Бог «не хоче, щоб хтось загинув» (2 Пт. 3, 9), а «щоб усі люди спаслися і прийшли до розуміння правди» (1 Тм. 2, 4). Отець, який у Своїй волі так полюбив світ, що дав нам Свого Єдинородного Сина (пор. Йо. 3, 16), очікує й від нас такої ж любові: щоб ми любили один одного, як Господь був полюбив нас (пор. Йо. 13, 34). Сповнюючи волю Отця, ми уподібнюємося до Христа – Сина Божого, плекаючи в собі ті самі думки і той самий спосіб життя, який був у Нього (пор. Флп. 2, 5), і так досягаємо свободи дітей Божих. Коли ж «Божа воля буде як на небі, так і на землі, то земля не буде більше землею [...], але всі ми станемо небом⁴».

679. Як діти Божі – можемо зі сміливістю та довір'ям просити того, чого нам найбільше потрібно: хліба, прощення, подолання спокус та визволення від лукавого. Просячи насущного хліба, ми просимо в Отця, щоб Він давав нам хліб щоденний, потрібний для земного життя, і хліб «небесний» – Євхаристію, який, «хто їстиме, не вмере, а житиме повіки» (пор. Йо. 6, 50-51). Цим проханням Ісус Христос навчає нас «бажати і просити того, що необхідне для нашого життя і життя ближніх, а водночас задовольнятися необхідним і не жадати надмірного; а також жити в євангельському убожестві, до чого кожен покликаний⁵».

2 Пор. Митрополит Андрей, *Божа мудрість* (15.10.1932-15.02.1933 р. Б.).

3 Пор. Кипріан КАРТАГЕНСЬКИЙ, *Про Господню молитву*, 12.

4 ОРИГЕН, *Про Молитву*, 26, 6.

5 Митрополит Андрей, *Божа мудрість* (15.10.1932-15.02.1933 р. Б.).

680. Словами молитви «прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим», ми, прощаючи нашим винуватцям, приймаємо прощення від Бога Отця для нас. Отець, який прощає нам наші гріхи, бажає, щоб і ми чинили так само: «Коли ви прощатимете людям їхні провини, то й Отець ваш небесний простить вам. А коли ви не будете прощати людям, то й Отець ваш небесний не простить вам провин ваших» (Мт. 6, 14-15; див. Мр. 11, 25-26). Провина – це не лише гріх скоєння зла, а й борг нездійснення добра – Божих дарів, змарнованих або не використаних на Божу славу і служіння ближнім.
681. Проханням «не введи нас у спокусу» ми висловлюємо віру в те, що Бог не допустить, щоб нас спокушувано над нашу спроможність, але разом із спокусою дасть нам змогу її знести (пор. 1 Кр. 10, 13). Ми не просимо, щоб Бог віддаляв від нас усі спокуси, бо спокуса є випробуванням для душі і нагодою до добрих діл. Боротьба із спокусами утверджує душу в добрі, тому й апостол Яків навчає: «Уважайте за найвищу радість, коли підлягаєте різноманітним спокусам» (Як. 1, 2). Ми натомість просимо, «щоб нас спокуса не перемогла, щоб ми спокуси не улягли і не впали в бою; просимо Бога, щоб не допустив нашого упадку у спокусі⁶».
682. У словах «визволи нас від лукавого» ми, усвідомлюючи нашу неміч, просимо Отця, щоб, за підступом лукавого, ми не відпали від Нього – нашого найвищого Добра⁷. Просячи в Бога захисту від лукавого, який використовує схильність нашої волі до зла, а розуму – до помилки, ми сповідуємо віру в нашу перемогу над злом, бо там, «де збільшився гріх, там перевершила ласка» (Рм. 5, 20). На Божественній Літургії священнослужитель закінчує молитву «Отче наш» виголосом-славослів'ям Триєдиному Богові, Якому належить царство, і сила, і слава, нині, і повсякчас, і на віки віків. Нашим «Амінь», що означає «нехай так буде», ми приймаємо «те, чого ця молитва нас навчила⁸».
683. Про значущість молитви «Отче наш» для духовного життя християнина Слуга Божий митрополит Андрей навчає:
- «Якщо молимося правильно по-християнськи, ми нічого іншого не можемо сказати, як те, що міститься в Господній молитві. Бо не можемо бажати нічого ані ліпшого, ані вищого, ані нам відповіднішого, як те, що вискажуємо бажаннями та проханнями “Отченашу”. “Отче наш” є останнім словом молитви, є абсолютною молитвою; поза тією молитвою, так сказати б, немає молитви. Усе, що є молитвою, у цій молитві міститься⁹».

6 Митрополит Андрей, *Божя мудрість* (15.10.1932-15.02.1933 р. Б.).

7 Пор. Митрополит Андрей, *Божя мудрість* (15.10.1932-15.02.1933 р. Б.).

8 Кирило Єрусалимський, *Містагогійні катехизи*, 5, 18.

9 Митрополит Андрей, *Божя Мудрість. Отче наш* (8 жовтня 1932).

СЛОВО БОЖЕ

Слова не мають великої вартості сьогодні. Мільйони слів ми чуємо по радіо, телебаченні, мільйони слів ми читаємо в часописах, журналах. Звичайно, те, чого багато — дешево, те, чого так багато, як піску на березі моря, не може мати вартості для людини. Слова втратили свою вартість. Однак є одне слово, яке ніколи не втрачало й не втратить своєї вартості, воно завжди свіже, живе. Боже Слово було дане людям ще в Старому Завіті. Його чули Авраам, Ісаак, Яків, Мойсей і всі пророки Ізраїля. Це слово було дане їм не без цілі, вони мали вести своє життя згідно Божого Слова. Але ізраїльський народ закривав свої вуха, щоби його не чути і це привело їх до знищення, до погибелі. Завершенням об'явлення Божого Слова був сам Ісус Христос, який є втіленням Божого Слова, що було сказане до всіх нас і на всі часи.

Це Боже Слово приходить до нас, Божоголюду, в різний спосіб. Ми чуємо його в церкві, коли читається Апостол чи Євангеліє, а навіть в проповідях. Це Боже Слово дане нам не для забави чи розваги.

Ми дуже щасливі, що маємо нагоду почути Боже Слово. Слово Боже промовляє до нас, до кожного зокрема. Воно зачіпає ті справи, які нас цікавлять, повчає нас, як вести духовне, релігійне життя. Якщо ми дозволимо Божому Слову увійти в наше життя, тоді воно просвітить цілу нашу істоту і спонукає нас до праведного життя.

Ми прийшли сюди, щоб славити Бога, який є любов'ю. Ми прийшли сюди, щоб почути слово Його любові й подякувати Йому за дар любові. Ми прийшли сюди, щоб просити в Бога прощення, милосердя, якщо ми цю Божу любов зневажили. Багато слів говориться в церкві, однак за навчанням Христа, кожне зерно Божого Слова падає на камінь, якщо ми не змінюємося, якщо воно не робить нас людьми, які люблять Бога понад усе, а ближнього, як самого себе.

Ми можемо говорити й говорити про християнські чесноти, про службу Богові і людям, але то все буде нічим, якщо вийдемо з Божого храму неперемінені, бо не лише слова, але й наше життя має вплив на інших.

Просім Господа, щоби Боже Слово змінило нас.

THE WORD OF GOD

Words have little value today. We hear millions of words on the radio and television. We read millions of words in newspapers and magazines. What there is so much of becomes cheap, and when there is so much that it rivals the amount of sand on a beach, it can't possibly have any meaning for people.

Words have lost their value. But, there is one word which has never, and will never, lose its value. It will always be fresh and alive. The Word of God was given in the Old Testament. It was heard by Abraham, Isaac, Jacob, Moses and all the prophets of Israel. This word was given to them with a purpose — they were to live their lives according to the Word of God. But the people of Israel closed their ears in order not to hear this word and this led to their destruction and ruin. Jesus Christ was the Word of God incarnate for everyone and for all time.

This Word of God comes to us, God's people, in various forms. We hear it in church in the reading of the Epistle or the Gospels, and even in the sermons. This Word of God was given to us for a purpose, not for fun.

We are very fortunate that we have the opportunity to hear God's Word, which speaks to each of us individually. It touches those things which interest us; it teaches us how to lead a spiritual, religious life. If we allow the Word of God to enter our lives, it will enlighten our whole being and direct us to a righteous life.

We come here to glorify God, Who is love. We come here to hear His words of love and to thank Him for the gift of love. We come here to ask God's forgiveness and mercy for any offenses we have made against His love. Many words are spoken in church, but, according to the teachings of Christ, each seed of God's Word falls on stone, if we don't change our behavior, if we don't heed the call to love God above all else and to love our neighbor as ourselves.

We can talk and talk about Christian virtues, about service to God and mankind, but this is all nothing if we leave God's temple unchanged. For it is not just words but also the actions of our life which influence others.

Let us pray to the Lord that His Word will change us.

From the Catechism “*Christ our Pascha*”

IV. THE PERSONAL PRAYER OF THE CHRISTIAN

C The “Our Father”

673. The model of the Christian’s prayer is the Lord Jesus Christ himself. The Saviour prayed often, be it alone in solitary places (see *Lk* 5:16) or together with his disciples (see *Lk* 9:18). Sometimes he prayed into the night (see *Mt* 14:23), and sometimes he rose to pray long before dawn (see *Mk* 1:35). Jesus also prays in special moments associated with important events in his life: at the time of his baptism in the Jordan (see *Lk* 3:21-22), in the desert as he struggled with temptations (see *Mt* 4:1-11; *Lk* 4:1-14), before the calling of the twelve apostles (see *Lk* 6:12f), on the eve of the recognition of his Messiahship by the apostle Peter (see *Lk* 9:18f), at the time of his Transfiguration on Mount Tabor (see *Lk* 9:28-29), before raising Lazarus (see *Jn* 11:41), at the Mystical Supper (see *Lk* 22:19; *Jn* 17), in the garden of Gethsemane before his Passion (see *Mt* 26:36; *Mk* 14:32; *Lk* 22:40f), and as he died on the Cross (see *Lk* 23:46).

674. The disciples, impressed by the prayerfulness of their Teacher, asked him, “Lord, teach us to pray, as John taught his disciples” (*Lk* 11:1). Desiring to introduce his disciples into the mystery of his prayer to the Father, Jesus teaches them, and through them entrusts to his Church the pre-eminent Christian prayer. The evangelist Luke gives it to us in five petitions (see *Lk* 11:2-4), whereas the evangelist Matthew presents it in seven (see *Mt* 6:9-13). Matthew’s text became the basis of the accepted liturgical form:

*Our Father who art in heaven, hallowed be Thy name.
Thy kingdom come.
Thy will be done on earth as it is in heaven.
Give us this day our daily bread;
and forgive us our trespasses,
as we forgive those who trespass against us.
And lead us not into temptation, but deliver us from evil.*

675. The “Our Father” is the core of Holy Scripture, an “epitome of the whole Gospel.”¹ Located in the Sermon on the Mount—the teaching about the new life of the Christian—it unites within itself the revelation of God as Father, and our filial response of faith, in which “with confidence” we ask the Father for “that which we need” (see *Mt* 6:32; *Lk* 12:30). We call this prayer, which we received and learned from the Lord himself, the *Lord’s Prayer*. Thus, he is both the Teacher and Model of our prayer.

676. In the invocation “Our Father” we profess that God is Father, and that we are his children. Calling him “our,” we embrace all people in this prayer—children of the one God, we become brothers and sisters among ourselves. The word “Father” is a word of grace and love. It may be pronounced only by the Father’s sons and daughters in Christ: “Because you are children, God has sent the Spirit of his Son

1 TRRTULLIAN, *On Prayer*, 1,6: PL 1,1153.

into our hearts, crying, ‘Abba! Father!’ So you are no longer a slave but a child, and if a child then an heir, through God” (*Gal* 4:6-7). In this first word of the prayer, and then in all the subsequent phrases, we pronounce our filial “yes” to God the Father and to our brothers and sisters in service to each other. Calling God the Father who is “in heaven,” Christ teaches us that heaven is the aim of our life: heaven is where the glory of God is manifested, and where the righteous will receive the eternal reward. Heaven is what we await in the “hope [in which] we were saved” (*Rom* 8:24).²

677. By the words “hallowed be Thy name” we confess that holiness belongs 1 to God alone. At the same time, we ask that we who were sanctified through Baptism,³ might be made partakers of God’s sanctity, and that we would “be holy and blameless before him” (*Eph* 1:4). This is so that through our prayer and righteous life the Name of God may be hallowed among people (see *Mt* 5:16) and in all creation. In the petition “Thy kingdom come,” we ask that the grace of God that is in us (see *Lk* 17:21) might grow and increase in the whole world. This petition, just like “*Marana tha*” (meaning *Come, Lord*), refers to the final coming of the kingdom of God, but it is also already answered: this kingdom is revealed in the Eucharist and is active in the new life of Christians as they live according to the commandments of the Beatitudes.
678. With the words “Thy will be done,” we accept the Father’s Plan concerning us. This is because we imitate Christ’s prayer in the garden of Gethsemane: “Father ... not my will but yours be done” (*Lk* 22:42). In other words, we profess our faith that the will of the Father is the life and salvation of every person; God does not desire that any should perish (see *2 Pt* 3:9), but that “everyone be saved and come to the knowledge of the truth” (*1 Tim* 2:4). The Father, who in his will so loved the world that he gave us his Only-Begotten Son (see *Jn* 3:16), awaits from us in turn this same kind of love. He expects us to love one another as the Lord has loved us (see *Jn* 13:34). Fulfilling the will of the Father, we become like Christ, the Son of God, cultivating within ourselves the same thoughts and manner of life that were in him (see *Phil* 2:5). In this way, we shall attain the freedom of the children of God. When “the will of God is ‘done on earth as it is in heaven/ the earth will remain earth no longer... we shall all become heaven.’”⁴
679. As children of God, with confidence we can ask for that which we need most: bread, forgiveness, the overcoming of temptation, and liberation from the evil one. When we ask for the bread “that is for existence” (as the text of Matthew literally suggests), we ask the Father to give us daily bread, necessary for earthly life, and “heavenly” bread, the Eucharist. Anyone who eats of this heavenly Bread will not die but will live forever (see *Jn* 6:50-51). By this petition, Jesus Christ teaches us “to desire and ask for that which is indispensable for our life and the life of our neighbours, but also to be satisfied with the essential and not to crave the superfluous. He also teaches us to desire life in evangelical poverty, to which all are called.”⁵

2 See METROPOLITAN ANDREY SHEPTYTSKY, [*On the Lord’s Prayer in The Wisdom of God* (1933).

3 See CYPRIAN OF CARTHAGE, *On the Lord’s Prayer*. 12.

4 ORIGEN, *On Prayer*, 26,6: PG 11,504-505.

5 METROPOLITAN ANDREY SHEPTYTSKY, *On the Lord’s Prayer in The Wisdom of God* (1933).

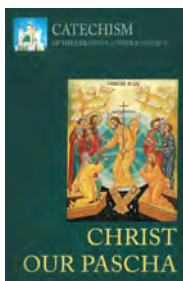
680. By reciting the words “forgive us our trespasses as we forgive those who trespass against us,” we receive forgiveness from God the Father for ourselves inasmuch as we forgive those who have wronged us. The Father who forgives us our sins desires that we do the same: “For if you forgive others their trespasses, your heavenly Father will also forgive you; but if you do not forgive others, neither will your Father forgive your trespasses” (*Mt* 6:14-15; see *Mk* 11:25-26). An offense is not only a sin or wrong that has been committed; it is also the debt of a good deed not rendered. Thus a gift from God wasted or not made use of for God’s glory and the service of our neighbour is an offense.
681. In the petition “lead us not into temptation,” we express our faith that God will not allow us to be tempted beyond our endurance, and that with every temptation he will give us the strength to resist (see *1 Cor* 10:13). We do not ask God to remove all temptations because trials are a testing for the soul and an occasion for good works. Struggles with temptations strengthen the soul in goodness and so the apostle James teaches: “My brothers and sisters, whenever you face trials of any kind, consider it nothing but joy” (*Jas* 1:2). We pray that “temptations may not overcome us, that we not succumb to them, and that we not fail in the struggle; we ask God not to allow our fall in temptations.”⁶
682. In the words “deliver us from evil,” we express awareness of our frailty, and pray to the Father that through the wiles of the evil one we should not fall away from him who is our greatest Good.⁷ In asking God’s, protection from the evil one, who takes advantage of the propensity of our will to wrong and of our mind to error, we profess our faith in our victory over evil, for “where sin increased, grace abounded all the more” (*Rom* 5:20). At the Divine Liturgy the priest concludes the “Our Father” with a doxology praising the Triune God, to whom belong the kingdom, the power and the glory, now and for ever and ever. “Then we say, ‘Amen,’ which means ‘So be it,’ thus setting [our] seal upon the petitions of the prayer given to us by the divine teacher.”⁸
683. Metropolitan Andrey Sheptytsky teaches the following about the significance of the “Our Father” for the Christian’s spiritual life:
- If we pray in a properly Christian way we cannot say more than what is contained in the Lord’s Prayer. This is because we cannot desire anything better or higher or more suitable for us than the desires we express in the petitions of the Our Father. The Our Father is the last word in prayer, it is the absolute prayer. We might even say that outside of this prayer, there is no prayer. Everything that is prayer is contained in this prayer.⁹

6 METROPOLITAN ANDREY SHEPTYTSKY, *On the Lord’s Prayer in The Wisdom of God* (1933).

7 METROPOLITAN ANDREY SHEPTYTSKY, *On the Lord’s Prayer in The Wisdom of God* (1933).

8 CYRIL OF JERUSALEM, *The Mystagogical Lectures*, 5, 18: PG 33, 1124.

9 METROPOLITAN ANDREY SHEPTYTSKY, *On the Lord’s Prayer in The Wisdom of God* (1933).

Catechism of the Ukrainian Catholic Church.

Kyiv, Edmonton, 2016.

On Knowledge of the Catechism (April, 1937)

I strongly reminded the priest-pastors about this great and holy obligation before God (to teach catechism), and now I come to you, Dear Brothers and Sisters, to you, fathers of Christian families, to you, Christian mothers, to you, Brothers and Sisters, members of various church brotherhoods. Help our priests, help me, your Bishop-Pastor, to spread among the people, but especially among the youth, a knowledge of the holy faith, a knowledge of the catechism. This is the best way to contribute according to your abilities to pastoral work in the church, this is the best way to fulfill in concrete action the Christian commandment to love one's neighbor, and thus you will also show the best and greatest love to your own people... And may Almighty God bless you and help you understand the importance of catechetical teaching, and that you must do everything, in order to know the catechism well personally, and teach it to your children.

~Metropolitan Andrey Sheptytsky

Softcover English language and Ukrainian language catechisms are available for \$28.00 including shipping. A hardback edition of the Ukrainian language catechism is available for \$33.00. If you are interested please let Father James know. Orders will be placed on October 24.

Sunday offering for October 9

Amount Number

\$15.00 3 (1 loose)

\$20.00 3

\$40.00 5

\$50.00 3

\$85.00 1

\$150.00 1

\$160.00 1

\$400.00 1

\$1250.00

Parishioner Total: \$1250.00

Average / parish household (42): \$16.03

Weekly Stewardship Goal: \$2200.00

Deficit: (\$950.00)

Year-to-date deficit: (\$42,353.00)

Eternal Memory! Вічна Пам'ять!

Mykola Vlasyuk, father of our parishioner Tanya Drogobysky, fell asleep in the Lord last week in Ukraine.

Please keep him and his entire family in your prayers. A local service for his repose is being planned and you will be informed once everything is finalized.

Grant rest O Lord to your servant Mykola, and grant him rest in a place where there is no pain, no sorrow, no suffering but only life without end!

**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

The Church is Formed from the Side of Christ

Do you wish to learn from another source as well the strength of this blood? Look from where it first flowed and where it had its source! It flowed down from the cross, from the Master's side. St. John says that, when Christ was dead but still on the cross, the soldier came and pierced His side with a lance, and straightway there came out water and blood. The one was a symbol of baptism, and the other of the mysteries. Therefore, he did not say: There came out blood and water, but first water came forth and then blood, since first comes baptism and then the mysteries. It was the soldier, then, who opened Christ's side and dug through the rampart of the holy temple, but I am the one who has found the treasure and gotten the wealth. So it was with the lamb. The Jews sacrificed the victim, but I reaped the

reward of salvation which came from their sacrifice. There came out from His side water and blood. Beloved, do not pass this mystery by without a thought. For I have still another mystical explanation to give. I said that there was a symbol of baptism and the mysteries in that blood and water. It is from both of these that the Church is sprung through the bath of regeneration and renewal by the Holy Spirit, through baptism and the mysteries. But the symbols of baptism and the mysteries come from the side of Christ. It is from His side, therefore, that Christ formed His Church, just as He formed Eve from the side of Adam.

St. John Chrysostom

**For more information on Eastern spirituality, visit
www.ecpubs.com**